

PRED PREMIERO SHAKESPEAROVE

„Ukročene trmoglavke“

Prizor iz II. slike (generalna vaja). Premiera bo jutri ob 20.30 uri v Avditoriju

V Slovenskem narodnem gledališču je od prve povojne sezone (1945-46) dalje predelaval naziranje, da spada med njegove neodložljive obveznosti tudi zajemanje iz neizčrpane Shakespeareove odkrite zakladnice in približevanje visoko kvalitetne Shakespeareove umetnosti našemu občinstvu.

srednjeveških misterijih se je tedaj občinstvo zabavalo ob klepetavi ženi, ki ni uvidevala nujnosti, da vstopi pred vesoljnim potopom z drugimi v pripravljeno barko, in je nadaljevala razgovore z družinami, dokler je ni mož s silo pripravil k pameti in jo s palico nagal na režimni brod.

Shakespeareova komedija je zasnela že v njegovi dobi, imela pa je že tedaj različne usode v rokah raznovrstnih igralcev, igralci in režiserjev. V poznejših stoletjih so si jo nekateri privreževali prikrajali po svoje, čisto na škodo notranje poglobitve značaja, pretvarjajoč Shakespeareovo globoko premišljeno igrano v farsa, kar pa ni vselej zadovoljevalo. Po nekaterih angleških in ameriških gledališčih se je uveljavljalo igranje v nekakšnem puritanskem duhu in v smislu cerkvenega nauka, da bodi žena možu pokorna.

RAZGOVORIO JULIJSKI KRAJINI V JALTI

Minister Anthony Eden v spomenici od 10. februarja 1945: „Želel bi opozoriti svoje kolege na dejstvo, da je pokrajina Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika...“ - Zato je Eden predlagal začasno demarkacijsko črto, ki bi ločila področje pod Titovo kontrolo od področja, ki bi prišlo pod ZVU, za kar pa bo potreben Titov pristonek

2. (Nadaljevanje in konec) Stettinius je predlagal, da bi vprašanje hitro razčistili poslanci in Molotov v Moskvi. Molotov je poudaril, da bi bilo morda bolje odložiti razčiščenje tega vprašanja do jutri in tedaj poskusiti doseči sporazum.

Britanski predlog o avstrijsko-jugoslovanski meji

(Jalta, 10. februarja 1945; Britanski poročilo o avstrijsko-jugoslovanski meji) «V kolikor bodo odobreni britanski predlogi glede okupacijskih con v Avstriji, bo celotna avstrijsko-jugoslovanska meja pod britansko odgovornostjo. To nas more zaplesti v težave z Jugoslavijo, ker kljub temu, da jugoslovanska vlada ni do sedaj zahtevala nobene spremembe štajerskega dela te meje, je ona postavila svoje zahteve glede Čelovca in onih delov Koroske, ki jih ni mogla dobiti s plebiscitom leta 1919.

Britanski predlog glede Julijske krajine

(Bohlenovi zapiski - Strogo tajno, Jalta, 10. februarja 1945) Note ministrom zunanjih zadev glede Julijske krajine. «Želel bi da opozorim svoje kolege glede Julijske krajine. Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika. Zato je verjetno, da bo, v kolikor se vojna vedno bolj bliža svojemu koncu, na tem področju prišlo do spopada med Jugoslavo in Italijo, mi pa moramo preprečiti take spopade kakor je najbolje za vse strani. Prvotno smo nameravali vpostaviti zavezniško vojsko upravo v celotni provinci do meje iz leta 1937, toda sedaj se iz sledečih razlogov sprašujemo ali bi to predstavljalo popolnoma zadovoljivo rešitev. Tito se ni izjavil pismeno svojega stališča, jasno pa je povedal, da ne bo pristal na tak predlog. On vsekar namerava vnaprejšnje lastno upravo nadznatimi deli področja, na katerem ima Jugoslavija pravico, in čigar del se je nahajal pod nadzorstvom njegovih partizanov. Tudi če bi pod skrajnim pritiskom bil pripravljen sprejeti zavezniško (britansko) vojaško upravo, bi njegovi partizani ostali pod orožjem v celotnem okrožju in pravi čudež bi bil, če oni ne bi prej ali kasneje zavirali našo vojaško upravo. Mi bi tedaj morali posolci po priložnih ukrepih, da bi utrdili našo oblast in da bi z morda utegnulo priti do borbe. Vmesno pa bi moglo priti tudi do prask med jugoslovanskimi in italijanskimi partizani, ki tako eni kot drugi skušajo ohraniti pod svojo oblastjo čim več teritorija. V tem primeru bi morali mi intervenirati, da bi s silo ohranili mir. Zato bi zahteval od svojih kolegov, da pristanejo na ustanovitve nekega organa, z namenom, da določi začasno demarkacijsko črto v Julijski krajini med področjem, ki ga bo kontroliral Tito in onim, v katerem moramo mi vpostaviti zavezniško vojaško upravo. Mi smo s svoje strani že poskusili napraviti tako črto, ki temelji v glavnem na etničnih razlohih.

o stane takšna kakršna je do končne teritorialne rešitve. Kakor tudi glede skupnih ukrepov, ki naj zajamčijo obstoj te meje in njeno splošno varovanje od strani Jugoslavije. Zato se predlaga, da se na tej konferenci doseže sporazum: a) da se do končne mirovne rešitve ponovno vpostavi meja iz leta 1937 med Avstrijo in Jugoslavijo; b) da je nedotakljivost te meje v skupnem interesu treh sil in da bosta ZSSR in ZDA podpirali vsako akcijo, ki bi jo vlada Njegovega Veličanstva smatrala za potrebno, da obvaruje nedotakljivost te meje; c) da naj tri sile skupno obvestijo jugoslovansko vlado o zgoraj omenjenih sklepih pod »a« in »b« in da zahtevajo od jugoslovanske vlade, da podzame potrebne kroake za obranitev te meje.

Britanski predlog glede Julijske krajine

(Bohlenovi zapiski - Strogo tajno, Jalta, 10. februarja 1945) Note ministrom zunanjih zadev glede Julijske krajine. «Želel bi da opozorim svoje kolege glede Julijske krajine. Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika. Zato je verjetno, da bo, v kolikor se vojna vedno bolj bliža svojemu koncu, na tem področju prišlo do spopada med Jugoslavo in Italijo, mi pa moramo preprečiti take spopade kakor je najbolje za vse strani. Prvotno smo nameravali vpostaviti zavezniško vojsko upravo v celotni provinci do meje iz leta 1937, toda sedaj se iz sledečih razlogov sprašujemo ali bi to predstavljalo popolnoma zadovoljivo rešitev. Tito se ni izjavil pismeno svojega stališča, jasno pa je povedal, da ne bo pristal na tak predlog. On vsekar namerava vnaprejšnje lastno upravo nadznatimi deli področja, na katerem ima Jugoslavija pravico, in čigar del se je nahajal pod nadzorstvom njegovih partizanov. Tudi če bi pod skrajnim pritiskom bil pripravljen sprejeti zavezniško (britansko) vojaško upravo, bi njegovi partizani ostali pod orožjem v celotnem okrožju in pravi čudež bi bil, če oni ne bi prej ali kasneje zavirali našo vojaško upravo. Mi bi tedaj morali posolci po priložnih ukrepih, da bi utrdili našo oblast in da bi z morda utegnulo priti do borbe. Vmesno pa bi moglo priti tudi do prask med jugoslovanskimi in italijanskimi partizani, ki tako eni kot drugi skušajo ohraniti pod svojo oblastjo čim več teritorija. V tem primeru bi morali mi intervenirati, da bi s silo ohranili mir. Zato bi zahteval od svojih kolegov, da pristanejo na ustanovitve nekega organa, z namenom, da določi začasno demarkacijsko črto v Julijski krajini med področjem, ki ga bo kontroliral Tito in onim, v katerem moramo mi vpostaviti zavezniško vojaško upravo. Mi smo s svoje strani že poskusili napraviti tako črto, ki temelji v glavnem na etničnih razlohih.

Britanski predlog glede Julijske krajine

(Bohlenovi zapiski - Strogo tajno, Jalta, 10. februarja 1945) Note ministrom zunanjih zadev glede Julijske krajine. «Želel bi da opozorim svoje kolege glede Julijske krajine. Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika. Zato je verjetno, da bo, v kolikor se vojna vedno bolj bliža svojemu koncu, na tem področju prišlo do spopada med Jugoslavo in Italijo, mi pa moramo preprečiti take spopade kakor je najbolje za vse strani. Prvotno smo nameravali vpostaviti zavezniško vojsko upravo v celotni provinci do meje iz leta 1937, toda sedaj se iz sledečih razlogov sprašujemo ali bi to predstavljalo popolnoma zadovoljivo rešitev. Tito se ni izjavil pismeno svojega stališča, jasno pa je povedal, da ne bo pristal na tak predlog. On vsekar namerava vnaprejšnje lastno upravo nadznatimi deli področja, na katerem ima Jugoslavija pravico, in čigar del se je nahajal pod nadzorstvom njegovih partizanov. Tudi če bi pod skrajnim pritiskom bil pripravljen sprejeti zavezniško (britansko) vojaško upravo, bi njegovi partizani ostali pod orožjem v celotnem okrožju in pravi čudež bi bil, če oni ne bi prej ali kasneje zavirali našo vojaško upravo. Mi bi tedaj morali posolci po priložnih ukrepih, da bi utrdili našo oblast in da bi z morda utegnulo priti do borbe. Vmesno pa bi moglo priti tudi do prask med jugoslovanskimi in italijanskimi partizani, ki tako eni kot drugi skušajo ohraniti pod svojo oblastjo čim več teritorija. V tem primeru bi morali mi intervenirati, da bi s silo ohranili mir. Zato bi zahteval od svojih kolegov, da pristanejo na ustanovitve nekega organa, z namenom, da določi začasno demarkacijsko črto v Julijski krajini med področjem, ki ga bo kontroliral Tito in onim, v katerem moramo mi vpostaviti zavezniško vojaško upravo. Mi smo s svoje strani že poskusili napraviti tako črto, ki temelji v glavnem na etničnih razlohih.

o stane takšna kakršna je do končne teritorialne rešitve. Kakor tudi glede skupnih ukrepov, ki naj zajamčijo obstoj te meje in njeno splošno varovanje od strani Jugoslavije. Zato se predlaga, da se na tej konferenci doseže sporazum: a) da se do končne mirovne rešitve ponovno vpostavi meja iz leta 1937 med Avstrijo in Jugoslavijo; b) da je nedotakljivost te meje v skupnem interesu treh sil in da bosta ZSSR in ZDA podpirali vsako akcijo, ki bi jo vlada Njegovega Veličanstva smatrala za potrebno, da obvaruje nedotakljivost te meje; c) da naj tri sile skupno obvestijo jugoslovansko vlado o zgoraj omenjenih sklepih pod »a« in »b« in da zahtevajo od jugoslovanske vlade, da podzame potrebne kroake za obranitev te meje.

Britanski predlog glede Julijske krajine

(Bohlenovi zapiski - Strogo tajno, Jalta, 10. februarja 1945) Note ministrom zunanjih zadev glede Julijske krajine. «Želel bi da opozorim svoje kolege glede Julijske krajine. Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika. Zato je verjetno, da bo, v kolikor se vojna vedno bolj bliža svojemu koncu, na tem področju prišlo do spopada med Jugoslavo in Italijo, mi pa moramo preprečiti take spopade kakor je najbolje za vse strani. Prvotno smo nameravali vpostaviti zavezniško vojsko upravo v celotni provinci do meje iz leta 1937, toda sedaj se iz sledečih razlogov sprašujemo ali bi to predstavljalo popolnoma zadovoljivo rešitev. Tito se ni izjavil pismeno svojega stališča, jasno pa je povedal, da ne bo pristal na tak predlog. On vsekar namerava vnaprejšnje lastno upravo nadznatimi deli področja, na katerem ima Jugoslavija pravico, in čigar del se je nahajal pod nadzorstvom njegovih partizanov. Tudi če bi pod skrajnim pritiskom bil pripravljen sprejeti zavezniško (britansko) vojaško upravo, bi njegovi partizani ostali pod orožjem v celotnem okrožju in pravi čudež bi bil, če oni ne bi prej ali kasneje zavirali našo vojaško upravo. Mi bi tedaj morali posolci po priložnih ukrepih, da bi utrdili našo oblast in da bi z morda utegnulo priti do borbe. Vmesno pa bi moglo priti tudi do prask med jugoslovanskimi in italijanskimi partizani, ki tako eni kot drugi skušajo ohraniti pod svojo oblastjo čim več teritorija. V tem primeru bi morali mi intervenirati, da bi s silo ohranili mir. Zato bi zahteval od svojih kolegov, da pristanejo na ustanovitve nekega organa, z namenom, da določi začasno demarkacijsko črto v Julijski krajini med področjem, ki ga bo kontroliral Tito in onim, v katerem moramo mi vpostaviti zavezniško vojaško upravo. Mi smo s svoje strani že poskusili napraviti tako črto, ki temelji v glavnem na etničnih razlohih.

Britanski predlog glede Julijske krajine

(Bohlenovi zapiski - Strogo tajno, Jalta, 10. februarja 1945) Note ministrom zunanjih zadev glede Julijske krajine. «Želel bi da opozorim svoje kolege glede Julijske krajine. Julijska krajina v severovzhodnem delu Italije potencialni sod smodnika. Zato je verjetno, da bo, v kolikor se vojna vedno bolj bliža svojemu koncu, na tem področju prišlo do spopada med Jugoslavo in Italijo, mi pa moramo preprečiti take spopade kakor je najbolje za vse strani. Prvotno smo nameravali vpostaviti zavezniško vojsko upravo v celotni provinci do meje iz leta 1937, toda sedaj se iz sledečih razlogov sprašujemo ali bi to predstavljalo popolnoma zadovoljivo rešitev. Tito se ni izjavil pismeno svojega stališča, jasno pa je povedal, da ne bo pristal na tak predlog. On vsekar namerava vnaprejšnje lastno upravo nadznatimi deli področja, na katerem ima Jugoslavija pravico, in čigar del se je nahajal pod nadzorstvom njegovih partizanov. Tudi če bi pod skrajnim pritiskom bil pripravljen sprejeti zavezniško (britansko) vojaško upravo, bi njegovi partizani ostali pod orožjem v celotnem okrožju in pravi čudež bi bil, če oni ne bi prej ali kasneje zavirali našo vojaško upravo. Mi bi tedaj morali posolci po priložnih ukrepih, da bi utrdili našo oblast in da bi z morda utegnulo priti do borbe. Vmesno pa bi moglo priti tudi do prask med jugoslovanskimi in italijanskimi partizani, ki tako eni kot drugi skušajo ohraniti pod svojo oblastjo čim več teritorija. V tem primeru bi morali mi intervenirati, da bi s silo ohranili mir. Zato bi zahteval od svojih kolegov, da pristanejo na ustanovitve nekega organa, z namenom, da določi začasno demarkacijsko črto v Julijski krajini med področjem, ki ga bo kontroliral Tito in onim, v katerem moramo mi vpostaviti zavezniško vojaško upravo. Mi smo s svoje strani že poskusili napraviti tako črto, ki temelji v glavnem na etničnih razlohih.

Eden je poudaril, da je naslednje vprašanje, vprašanje Jugoslavije in prečital besedilo brzojavke, ki naj se pošlje maršalu Titu in Subasiću in v katerem se predlaga, da naj se sporazum, ki sta ga sklenila, takoj uveljavita kot osnova za oblikovanje enotne vlade Jugoslavije.

Sedmi plenarni sestanek

10. februarja 1945. (Bohlenovi zapiski) Eden je poudaril, da je naslednje vprašanje, vprašanje Jugoslavije in prečital besedilo brzojavke, ki naj se pošlje maršalu Titu in Subasiću in v katerem se predlaga, da naj se sporazum, ki sta ga sklenila, takoj uveljavita kot osnova za oblikovanje enotne vlade Jugoslavije.

Sedmi plenarni sestanek

10. februarja 1945. (Bohlenovi zapiski) Eden je poudaril, da je naslednje vprašanje, vprašanje Jugoslavije in prečital besedilo brzojavke, ki naj se pošlje maršalu Titu in Subasiću in v katerem se predlaga, da naj se sporazum, ki sta ga sklenila, takoj uveljavita kot osnova za oblikovanje enotne vlade Jugoslavije.

o premirju. Ta plat vprašanja se podrobneje obravnava v posobni spomenici. Skladno s tem smatra vlada Njegovega Veličanstva, da bi vse zmagovite sile, s katerimi je bolgarska vlada pred kratkim sklenila sporazum o premirju, morala te vladi sporočiti, da ne morejo v tem trenutku pristati na to, da ustvarja odnose z Jugoslavijo na temelju posebnega dogovora, kakor da je treba izplačati Grčiji vse reparacije preden bi se sploh načelo kakršno koli vprašanje o nadaljevanju kakih razgovorov. Vlada Njegovega Veličanstva smatra, da bi bilo treba maršala Tito obvestiti pravočasno o pripombah, ki jih zmagovite sile stavlja glede sklenitve jugoslovansko-bolgarske pogodbe. Vlada Njegovega Veličanstva bi bila srečna, če bi čimprej zvedela za stališče sovjetske vlade glede tega vprašanja.

Sedmi plenarni sestanek

10. februarja 1945. (Bohlenovi zapiski) Eden je poudaril, da je naslednje vprašanje, vprašanje Jugoslavije in prečital besedilo brzojavke, ki naj se pošlje maršalu Titu in Subasiću in v katerem se predlaga, da naj se sporazum, ki sta ga sklenila, takoj uveljavita kot osnova za oblikovanje enotne vlade Jugoslavije.

Sedmi plenarni sestanek

10. februarja 1945. (Bohlenovi zapiski) Eden je poudaril, da je naslednje vprašanje, vprašanje Jugoslavije in prečital besedilo brzojavke, ki naj se pošlje maršalu Titu in Subasiću in v katerem se predlaga, da naj se sporazum, ki sta ga sklenila, takoj uveljavita kot osnova za oblikovanje enotne vlade Jugoslavije.

OB PETINDVAJSETLETNICI SMRTI DR. MATKA LAGINJE

Oče Istre - Barba Mate

Leta 1893 je izpregovoril prve besede v hrvaščini v istrskem saboru: „Gospodje Latinci! Volitve v Pazinu so bile protizakonite!“ - Po njegovi zaslugi je bila zgrajena prva hrvaška gimnazija v Pazinu leta 1898

Spodobi se, da si ob petindvajsetletnici smrti dr. Matka Laginje osvežimo spomin na njegovo življenje in delo za blaginjo istrskega ljudstva. Dr. Matko Laginja se je rodil 10. avgusta 1852 v lepem od gozda obdanem mestu Klanj, nekako 10 km nad Reko. Umrl je 18. marca 1930 v Zagrebu.

Hrvaški člani istrskega sabora v Poreču v letih 1902 do 1908. Z leve na desno (stojijo): Trinajstić, Stanger, Spincić, D. Trinajstić, Mandić in Andričić. Sedijo (z leve na desno): Laginja in Kozulić.

sti mestnega življenja in posvetil svoje znanje in izkušnje rojstnemu kraju, ki je imel tedaj premalo solanih ljudi. V Kastvu postane občinski tajnik. Tam razvije kulturno-prosvetno dejavnost in od tam se prosveta širi po vsej Istri. Bil je tajnik in glavni steber kastavske »Citralnice«. Delal je v društvi »Bratovščina hrvaških ljudi v Istri«. Piše v »Naslo slogov«, izdaja »Istrske črtice« in zbira narodne pripovedke. V Trstu in Voloskem je delal v sodni odvetniški praksi. Nato se je naselil v Puli, odprl odvetniško pisarno, ki je postala žarišče kulturnega in političnega dela istrskih rodoljubov. V borbi za pravico zatiranega, preziranega in izkoriščanega istrskega kmeta je bil neutruđen. Ljudstvo je spoznalo njegovo rodoljubno delo in njegovo poštenost ter mu popolnoma zaupalo. Od 1890 do 1918 ga je ljudstvo izvolilo za poslanca v istrsko skupščino in v parlament na Dunaju.

Ko je razpadlo avstrijsko cesarstvo je bil poslanec v narodni skupščini v Beogradu, leta 1920 pa je postal ban. Težko je v kratkem članku verno prikazati njegovo delo. Za časa hude nacionalne borbe v Istri je dr. Laginja sprevidel, da narod ne more brez ekonomske neodvisnosti doseči niti politične svobode. Mnogi kmetje v Istri so bili zadolženi pri italijanskih gospodih, trgovcih in veleposelstnikih. Ti niso bili le izkoriščevalci hrvaških kmetov, ampak tudi zagrizeni iredentisti, ki so hoteli naše ljudstvo spraviti s silo na beraško palico in ga poitalijančiti. Istrski kmet, ki je bil zadolžen pri tej italijanski gospodi, je moral pošiljati otroke v italijansko šolo. Ob ljudskem štetju se je moral izjavljati za Italijana, na volitvah pa glasovati za italijanske. Svoje proizvode: vino, olje, perutnino, jagnjetino, volno in drugo je moral prodati, oziroma dati za odplačilo dolga italijanskemu upniku, ki je sam določal ceno. Svoje potrebščine je prav tako moral kupovati pri istem Italijanu. Tako so hrvaški kmetje zapadali v vedno večje dolgovne in odvisnosti. Hlisa in zemlja je prišla kralju na obden in kmet je postal kolon in kmetički delavec. Da bi osvobodil kmeta, je Laginja ustanavljal kmečke

Britanski predlog o jugoslovansko-bolgarskih odnošajih

(Strogo tajno. - Jalta, 10. februarja 1945) «Vlada Njegovega Veličanstva je pred kratkim dostavila sovjetski vladi svoje mnenje o eventualni jugoslovansko-bolgarski federaciji. V odgovoru na to sporočilo je sovjetska vlada obvestila vlado Njegovega Veličanstva, da ji je znano, da se med Jugoslavo in Bolgarijo vodijo razgovori za sklenitev pogodbe o zavezništvu in vzajemni pomoči, in je dodala, da je glede tega njeno stališče ugodno. Sovjetska vlada pa hkrati poudarja, da smatra, da

Britanski predlog o jugoslovansko-bolgarskih odnošajih

(Strogo tajno. - Jalta, 10. februarja 1945) «Vlada Njegovega Veličanstva je pred kratkim dostavila sovjetski vladi svoje mnenje o eventualni jugoslovansko-bolgarski federaciji. V odgovoru na to sporočilo je sovjetska vlada obvestila vlado Njegovega Veličanstva, da ji je znano, da se med Jugoslavo in Bolgarijo vodijo razgovori za sklenitev pogodbe o zavezništvu in vzajemni pomoči, in je dodala, da je glede tega njeno stališče ugodno. Sovjetska vlada pa hkrati poudarja, da smatra, da

Britanski predlog o jugoslovansko-bolgarskih odnošajih

(Strogo tajno. - Jalta, 10. februarja 1945) «Vlada Njegovega Veličanstva je pred kratkim dostavila sovjetski vladi svoje mnenje o eventualni jugoslovansko-bolgarski federaciji. V odgovoru na to sporočilo je sovjetska vlada obvestila vlado Njegovega Veličanstva, da ji je znano, da se med Jugoslavo in Bolgarijo vodijo razgovori za sklenitev pogodbe o zavezništvu in vzajemni pomoči, in je dodala, da je glede tega njeno stališče ugodno. Sovjetska vlada pa hkrati poudarja, da smatra, da

MARKIZ UGO MONTAGNA GROZI

„Trepetal bo ves Rim...“

Anamarija Caglio obljublja nove, še hušje obtožbe proti Piccioniju in Montagni - Piccionijeva privatna številka telefona v notosu dekleta, ki se je ubilo v Aleksandriji

Na vest, da je Anna Maria Caglio ublazila svoje obtožbe proti Pieru Piccioniju, je ta nastopila zelo odločno in poudarila, da ne umika nobene obtožbe, nasprotno, da vztraja pri vseh in da bo na razpravi navedla še nove obtožbe proti svojemu bivšemu ljubimcu Montagni. Anna Maria Caglio pravi, da se ji šele zadnje čase vrača povsem jassen spomin na one dramatične dneve, ki so sledili smrti Wilme Montesi, in da ji šele sedaj postaja jasno zakaj je bil liste doli Montagna tako nervozen in zaskrbljen in kako si je takrat mrzlično prizadeval, da bi spravil iz zagate svojega prijatelja Piera Piccionija. To Montagnovo zaskrbljenost spravlja Anna Maria Caglio v zvezo s prepričanjem, da nenaravna umora Wilme Montesi ni po njenem mnenju kriv Pier Piccionio, ampak da deli to krivdo vsaj v enaki, če ne celo v večji meri, tudi Ugo Montagna sam. Anna Maria Caglio ima sedaj mnogo dela z izdajo svoje

